

Στον Ιερό Ναό Φανερωμένης Χολαργού ιερούργησε ο Μητροπολίτης Διδυμοτείχου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Στον Ιερό Ναό Φανερωμένης Χολαργού λειτούργησε, κατόπιν αδείας του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου, την Κυριακή, 11η του μηνός Οκτωβρίου ε.έ, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός στα πλαίσια των επετειακών εορτασμών που διοργανώνει η ενορία επί τη συμπληρώσει 100 ετών από της ανεγέρσεως του πρώτου Ιερού Ναού το έτος 1926.

Αφορμώμενος ο Σεβασμιώτατος από το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, Δ΄ Κυριακής του Λουκά, μεταξύ άλλων, τόνισε: «*Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἀνεγνώσθη ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως, κατὰ παράδοση σηματοδοτεῖ καὶ τὴν ἔναρξιν τῆς νέας ἱεραποστολικῆς περιόδου. Ὁ σπόρος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀκούσαμε, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποὺ πέφτει στὴ γῆ τῶν καρδιῶν μας, γιὰ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ τοὺς καρποὺς τῶν ἀρετῶν καὶ τὶς γεύσεις τῆς θείας Χάριτος.*

Σκοπὸς τῆς ζωῆς μας εἶναι ἕνας: ὁ ἁγιασμός. Αὐτὸ ὑπαινίσσεται ἡ θαυμάσια αὐτὴ παραβολή. Ὁ θεῖος σπόρος μπορεῖ νὰ πέσει πάνω στὴ σκληρότητα τῆς ἀδιαφορίας μας καὶ νὰ χαθεῖ. Μπορεῖ νὰ πέσει στὶς πέτρες τῆς σκληροκαρδίας μας καὶ νὰ ἀχρηστευθεῖ. Μπορεῖ νὰ πέσει μέσα στὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν μας καὶ νὰ συμπνιγεῖ. Μπορεῖ ὅμως νὰ πέσει καὶ πάνω στὴν εὐφορὴ γῆ τῆς διψασμένης ψυχῆς καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεώς μας καὶ νὰ ριζώσῃ, νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τοὺς καρποὺς τῆς θεϊκῆς ὁμιλίας στὴν καρδιά μας. Μπορεῖ νὰ τὴν κοσμήσῃ μὲ ἀρετὲς καὶ ἀγιότητα.

»Χρέος τῆς Ἐκκλησίας μας μέσα στήν πορεία τῆς ἱστορίας εἶναι νὰ προσφέρει μέ κάθε εὐκαιρία αὐτὸν τὸν λόγο καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἀνόθευτα καὶ καθῆκον δικό μας εἶναι νὰ καθαρίζουμε τὶς καρδιές μας, γιὰ νὰ γίνουν ἔτοιμη γῆ νὰ Τὸν ὑποδεχθῇ ὡς πολύτιμο θησαυρό. Τὸ κλίμα τῆς σύγχρονης ἐποχῆς καὶ νοοτροπίας, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν καὶ τὶς πέτρες τοῦ ἐγωϊστικοῦ ὀρθολογισμοῦ δυσκολεύουν πολὺ τὴν καρποφορία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές μας.

Παρὰ ταῦτα, ἂν ἡ ζωὴ μας εἶναι καθαρὴ καὶ ἡ καρδιά μας δεκτικὴ, τότε ὁ σπόρος τοῦ θεϊκοῦ λόγου μπορεῖ νὰ ἀποδώσει καρπούς, ἀκόμη κι ἂν αὐξάνει μέσα σὲ ζιζάνια πειρασμῶν ἢ μεγαλώνει μέσα στήν κακοκαιρία τῆς κοσμικῆς ἀσεβείας καὶ ἀπιστίας...

»Οἱ συνειδητοὶ Χριστιανοί μποροῦν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ οὐσία τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ κύρια ἀποστολὴ της εἶναι διττὴ α) ἡ ἐν Χριστῷ μεταμόρφωση καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς κτίσεως διὰ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ β) ἡ ἀπαραίτητη κατάρτιση καὶ γνώση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας, τῆς πατερικῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἀγιοπνευματικῆς μυσταγωγίας τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, γιατί χωρὶς τὴν ὀρθὴ πίστη δὲν ὑφίσταται καὶ ἡ ὀρθὴ πράξη...

»Ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀγαπητοί, εἶναι ὁ καταρτισμὸς τῶν μελῶν της ὅχι σὰν μιὰ ἀπλὴ παράθεση καὶ ἐπεξήγηση μιᾶς διδασκαλίας, ἀλλὰ κυρίως σὰν μιὰ βιωματικὴ ἐμπειρία ἀγαπητικῆς κοινωνίας μέ τὸν Θεό καὶ τὸν συνάνθρωπο. Ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέως, ἡ ὁποία κατὰ τὰ εἰωθότα δίνει κάθε χρόνο τὸ ἔναυσμα τῆς ἐνάρξεως τῆς νέας ἱεραποστολικῆς περιόδου, εἶναι χαρακτηριστικὴ γιὰ τὸ τί συμβαίνει στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὸν λόγο Του. Ἐνῶ ὁ Χριστὸς ὡς Λόγος, ἀπευθύνεται σὲ ὅλους, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, φύλου, φυλῆς καὶ κοινωνικῆς κατάστασης, δὲν ἔχουν ὅλοι τὶς προϋποθέσεις, «τὴν ἀγαθὴ γῆ», ὥστε νὰ καρποφορήσει αὐτὸς ὁ «σπόρος».

Αὐτὸ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα «πολλοὶ νὰ εἶναι οἱ κλητοί, ὀλίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί» (Λουκ. 14,24). Σήμερα, ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ καταρτισθοῦμε «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ». Ἡ συγκατάθεση σὲ αὐτὴ τὴν πρόσκληση ἀποτελεῖ ταυτόχρονα καὶ μιὰ πρόκληση. Πρόκληση ὥστε ὁ καταρτισμὸς μας νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ γίνουμε «Χριστοφόροι», νὰ γίνουμε δηλαδὴ «σύμφυτοι τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως Του», νὰ φέρουμε τὸν Χριστὸ ὅχι κατ' ὄνομα ἀλλὰ ἡ κοινωνία μαζί Του νὰ ἐμφυσήσῃ στὴν καρδιά μας τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τὴν Χάρη τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος, νὰ γίνουμε «Πνευματοφόροι», καὶ νὰ καταστοῦμε «Θεοφόροι».

Προ του πέρατος της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος προέστη του Μνημοσύνου υπέρ αναπαύσεως του πρώτου εφημερίου της ενορίας μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Ιωάννου Βεντούρη (1907-1987), ο οποίος πρωτοστάτησε στην ανέγερση του σημερινού μεγαλοπρεπούς Ναού, που κοσμεί το προάστιο του Χολαργού.

Ο Σεβασμιώτατος που βαπτίσθηκε και μεγάλωσε στον Ναό αυτό με βαθειά συγκίνηση εμνήσθη των νεανικών του χρόνων και ωμολόγησε ότι σε αυτήν την Εκκλησία γνώρισε και αγάπησε τον Χριστό και εμπνεύστηκε από την λατρεία της Εκκλησίας μας.

[Για περισσότερες φωτογραφίες πατήστε εδώ](#)